

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 6. února 2018 v senátu složeném z předsedy JUDr. Pravoslava Poláka a soudců JUDr. Zdeňka Jaroše a Mgr. Marcela Žána v trestní věci obžalovaného **prap. L. M.**, narozeného ,

takto:

K odvoláním obžalovaného prap. L. M. a státního zástupce se podle § 258 odst. 1 písm. a), písm. d) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 10. srpna 2017 č. j. 1 T 4/2015 - 529 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že

obžalovaný

prap. L. M.,
narozený , policista Policie ČR, trvale bytem ,
zdržující se na adrese ,

se podle § 226 písm. b) trestního řádu **zprošťuje** obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 15. ledna 2015, podle které obžalovaný prap. L. M. nejméně v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. a), písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a v rozporu s ustanovením § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch v době výkonu služby dne 1. 9. 2013 kolem 18.30 hodin na rychlostní silnici R6 poblíž sjezdu do obce Kynšperk nad Ohří ve směru jízdy od obce Sokolov na obec Cheb v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu po zastavení vozidla tovární značky Audi A6 combi RZ řízeného řidičem a majitelem S. N. V., narozeného , v rámci kontroly prováděné spolu s pprap. J. Č., narozeným , zařazeným na

██████████, zjistil podezření ze spáchání přestupků uvedeným řidičem, konkrétně nejméně porušení ustanovení § 42a odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, spočívající v nevyznačeném údaji o registrační značce vozidla na kupónu prokazujícím úhradu časového poplatku tak, jak ukládá ustanovení § 21e odst. 1 písm. b) citovaného zákona, kdy za porušení této povinnosti lze ve správním řízení uložit pokutu do 100 000 Kč a v blokovém řízení pokutu do 5 000 Kč, a dále porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, spočívající v užití vozidla s utrženým zadním stěračem, tedy vozidla nesplňujícího technické podmínky stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, kdy za porušení povinnosti řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem zakotvené v ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., hrozila jmenovanému řidiči sankce uložení pokuty ve správním řízení od 1 500 Kč do 2 500 Kč nebo v blokovém řízení do 2 000 Kč, když přitom kontrolovanému řidiči S. N. V. úmyslně zdůrazňoval a zveličoval závažnost jím spáchaných přestupků, tak že jeho vozidlo „se zajistí a nechá odtáhnout“, pro řidiče S. N. V. „musí být vypsána kauce“; následně po řidiči S. N. V. požadoval za účelem vyřešení zjištěných přestupků blíže nezjištěný finanční obnos a poté, co zjistil, že jmenovaný disponuje pouze jedinou papírovou bankovkou v nominální hodnotě 100 Kč a drobnými mincemi v celkové hodnotě nejméně 100 Kč, spokojil se s tímto finančním obnosem ve výši nejméně 200 Kč a uvedenou částku přijal od S. N. V., který mu tyto peníze předal; doklad o zaplacení uvedené částky, ačkoliv finanční prostředky od S. N. V. přijal, mu však nevystavil, v uvedené době ani nikdy později, výše uvedené přestupkové jednání řádně nezadokumentoval, neoznámil a ani jiným způsobem neřešil a příslušnému správnímu orgánu nepředal k vyřízení,

čímž měl spáchat

přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresní soud v Sokolově uznal obžalovaného M. vinným, že nejméně v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. a), písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a v rozporu s ustanovením § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v době výkonu služby dne 1. 9. 2013 kolem 18.30 hodin na rychlostní silnici R6 poblíž sjezdu do obce Kynšperk nad Ohří ve směru jízdy od obce Sokolov na obec Cheb v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu po zastavení vozidla tovární značky Audi A6 combi RZ. řízeného řidičem a majitelem S. N. V., narozeným ██████████, v rámci kontroly prováděné spolu s ppap. J. Č., narozeným ██████████, rovněž služebně zařazeným na ██████████, zjistil podezření ze spáchání přestupků uvedeným řidičem, konkrétně nejméně porušení ustanovení § 42a odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, spočívající v nevyznačeném údaji o registrační značce vozidla na kupónu prokazujícím úhradu časového poplatku tak, jak ukládá ustanovení § 21e odst. 1 písm. b) citovaného zákona, dále porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, spočívající v užití vozidla s utrženým zadním stěračem, tedy vozidla nesplňujícího technické podmínky stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, dále porušení povinnosti mít platné pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla dle § 3 odst. 2 zákona č. 168/1998 Sb., v tehdejší znění, když přitom kontrolovanému řidiči S. N. V. nepravdivě sdělil, že je kontrolován hlídkou dopravní policie Sokolov, ačkoliv byl zařazen k útvaru

██████████, že místo kontroly je někde mezi Chebem a Sokolovem, přestože konkrétní místo kontroly přesně věděl, úmyslně zdůrazňoval a zveličoval závažnost spáchaných přestupků, že vozidlo bude nutné zajistit a odtáhnout, že pro řidiče S. N. V. „musí být vypsána kauce“, že minimální výše pokuty činí 5 000 Kč a že musí být předveden k výslechu, výše uvedené přestupkové jednání řádně nezadokumentoval, neoznámil a ani jiným způsobem neřešil a příslušnému správnímu orgánu nepředal k vyřízení. V tom okresní soud spatřoval přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a za to odsoudil obžalovaného podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Současně obžalovanému uložil podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služby u Policie ČR a obdobných sporů založených zákonem v trvání tří let.

2. Naproti tomu tímž rozsudkem byl obžalovaný podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby, podle které v rámci shora popsané kontroly po řidiči S. N. V. požadoval za účelem vyřešení zjištěných přestupků blíže nezjištěný finanční obnos a poté, co zjistil, že jmenovaný disponuje pouze jedinou papírovou bankovkou v nominální hodnotě 100 Kč a drobnými mincemi v celkové hodnotě nejméně 100 Kč, spokojil se s tímto finančním obnosem ve výši nejméně 200 Kč a uvedenou částku přijal od S. N. V., který mu tyto peníze předal; doklad o zaplacení uvedené částky, ačkoliv finanční prostředky od S. N. V. přijal, mu však nevystavil, v uvedené době ani nikdy později. Tím měl podle obžaloby obžalovaný spáchat zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Nálezací soud došel k závěru, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.
3. Proti tomuto rozsudku podal odvolání jednak obžalovaný, který napadal odsuzující část výroku, jednak státní zástupce, který v neprospěch obžalovaného směřoval odvolání do zprošťující části. **Státní zástupce** souhlasil s tím, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný uváděnou finanční částku jako úplatek skutečně přijal, nicméně měl za to, že bylo prokázáno, že obžalovaný takový úplatek po řidiči požadoval a již takové jednání by naplňovalo zákonné znaky zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Vycházel ze samotného záznamu odposlechu, který byl proveden v jiné trestní věci, kde byla zachycena telefonická komunikace ze dne 1.9.2013 po 18.00 hod., probíhající mezi svědkem S. N. V. (nadále jen V.) a svědkem N. G. P. (nadále jen P.) a dále mezi tímto svědkem a obžalovaným, z níž podle státního zástupce jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný záměrně zveličoval závažnost zjištěných přestupků, uváděl, že za takové jednání je možné uložit pokutu v řádu 5 000 Kč až 25 000 Kč, uváděl rovněž, že hrozí i případné odtažení vozidla. Obžalovaný hovořil o kauci a o tom, že bude nutno svědka S. N. V. předvést na oddělení. Podle tohoto odvolatele je evidentní, že obžalovaný žádá úplatek a že svědek S. N. V. v této souvislosti v telefonním záznamu uvádí, že nemá dostatek požadovaných peněz, respektive že má u sebe 200 Kč nebo 300 Kč a snaží se získat finanční prostředky jednak od svědka P., který pak kontaktoval svoji tehdejší družku, jednak od další osoby vietnamské národnosti, kterou v předmětné době rovněž telefonicky kontaktoval. Tuto skutečnost potvrdil v hlavním líčení slyšený svědek N. G. P. a svědkyně P. N. potvrdila, že její bývalý druh N. G. P. jí předmětného dne telefonoval, že byl zadržen jeho kamarád a že potřebuje dovézt někde na silnici u Sokolova peníze. Protože však žádné neměla, tak je nikam nevezla. Podle státního zástupce je evidentní, že cílem obžalovaného bylo vyinkasovat finanční prostředky a ty si ponechat pro svoji potřebu. Tento závěr podle odůvodnění tohoto odvolání podporuje i to, že obžalovaný jím zjištěné přestupky nijak nedokumentoval, neřešil, ani je nepředal k řešení příslušnému správnímu orgánu. Proto státní zástupce navrhl zrušit napadený rozsudek ve zprošťující části podle § 258 trestního řádu a podle § 259 trestního řádu vrátit soudu prvního stupně věc k novému projednání a rozhodnutí.
4. Oproti tomu **obžalovaný** odůvodnil svůj řádný opravný prostředek prostřednictvím svého obhájce. Odmítl závěry okresního soudu ve vztahu k odsuzující části napadeného rozsudku.

Zdůraznil, že předmětného dne kolem 18.30 hodin s kolegou Č. v rámci výkonu služby vykonávali dohled nad silničním provozem a namátkové kontroly technického stavu silničních motorových vozidel. Na konkrétní případ si již nepamatuje, ale zřejmě zastavili i vozidlo Audi A6 řízené vietnamským občanem S. N. V. Při kontrole vozidla byly zjištěny následující přestupky, a to nevypsání registrační značky vozidla na kupón prokazující úhradu dálniční známky a utržený stěrač okna zadních dveří. Oba tyto přestupky lze vyřídit buď blokovou pokutou nebo napomenutím. Při uložení blokové pokuty se vypisoval pokutový bloček a pokuta je evidována, při vyřízení přestupku napomenutím se neseписuje nic. V tomto směru i obžalovaný odkazuje na záznam telefonického hovoru mezi ním a vietnamským tlumočnickem s tím, že projednávaný řidič zřejmě nepředložil ani tzv. zelenou kartu, tedy doklad o zaplacení zákonného pojištění motorového vozidla. Vzhledem k tomu, že tento přestupek nebyl dál řešen, vyslovuje názor, že řidič zřejmě tuto zelenou kartu v průběhu kontroly našel, což se stává velmi často, neboť řidiči staré zelené karty nevyhazují a v dokladech k vozidlu se jim nepřehledně nashromáždí několik. Pokud je obžalovanému odsuzujícím výrokem dáváno za vinu, že měl vykonávat svoji pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, soud měl zřejmě na mysli § 2 Zákona o Policii ČR. Podle zmíněného ustanovení policie slouží veřejnosti, jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony. Podle § 9 téhož zákona policista a zaměstnanec policie jsou při plnění úkolů policie povinni dodržovat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní. Obžalovaný jako odvolatel vyslovil názor, že svým služebním postupem neporušil zmíněný zákon o Policii ČR. Soud mu dává za vinu, že postupoval v rozporu s povinnostmi, které obžalovanému jako příslušníku Policie ČR stanovil zákon. Pochybení obžalovaného odvozuje nalézací soud od toho, že ten nepravdivě popsal svou příslušnost k policii včetně územního členění, nepravdivě popsal místo jednání a měl nepravdivě popsat následky jednání poškozeného. K tomu namítá, že pokud se představil do telefonu jako příslušník dopravní policie Sokolov namísto toho, aby sdělil, že je inspektorem či vrchním asistentem zařazeným na P ČR, byla to jistě chyba, ale v dané situaci se to obžalovanému zdálo zřejmě rychlejší a jednodušší a pro cizince pochopitelnější. Jiný záměr či skrytý úmysl neměl. Pokud se týká nepravdivého popisu místa jednání, kdy měl uvést, že jsou někde napůl cesty na dálnici mezi Sokolovem a Chebem, i takové označení se mu v tu chvíli zdálo jednodušší a samozřejmě při bližším dotazu by osobě uvedl, na kolikátém kilometru dálnice se nacházejí a to, že jsou u sjezdu z dálnice na obec Kynšperk nad Ohří.

5. Pokud jde o údajně nepravdivé popisování následků jednání poškozeného, podle obhajoby se zřejmě ještě jednalo o dobu, kdy se obžalovaný domníval, že řidič nemá uhrazeno zákonné pojištění motorového vozidla. Neudělal však nic jiného, než že citoval zákon, zejména hrozící sankce. Takový postup je běžný při projednávání přestupků, kdy se přestupci sdělí, jakého přestupku se dopustil, jakou sankci lze za ten konkrétní přestupek uložit v blokovém řízení a nakonec se uloží pokuta při samé spodní hranici sazby a přestupce je víceméně spokojen a pokutu uhradí. Obžalovaný se domnívá, že to je běžná taktika jednání všech policistů s přestupci.
6. Závěrem obžalovaný zdůraznil, že u kontrolovaného zjistil dvě pochybení, obě mohl vyřídit domluvou. Vzhledem k tomu, že se blížil konec služby a přestupce neměl v podstatě na blokovou pokutu peníze, tak s kolegou Č. věc vyřídili domluvou bez uložení blokové pokuty a řidiče propustili. Při vyřizování uvedeného přestupku obžalovaný nepostupoval způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, postupoval podle zákona o provozu na pozemních komunikacích a podle zákona o Policii ČR a taktéž podle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Proto navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v napadeném výroku o vině a navazujících výrocích o trestech a vrátil věc k novému projednání a rozhodnutí.
7. Krajský soud v Plzni podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Došel k závěru, že obě odvolání jsou důvodná, což platí především o odvolání

obžalovaného, avšak soud rozhodoval i na podkladě odvolání státního zástupce, neboť shledal, že ani oddělitelný zprošťující výrok v té podobě, jak rozhodl okresní soud, nebyl v souladu se zákonem.

8. Nejprve je třeba připomenout, že zdejší soud v této věci již jednou rozhodoval svým usnesením ze dne 19.1.2016 sp. zn. 8 To 611/2015, kdy ke stížnosti státního zástupce podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil předchozí usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 14.9.2015 č.j. 1 T 4/2015-344, jímž okresní soud rozhodl o postoupení věci podle § 222 odst. 2 trestního řádu Policii ČR, Krajskému ředitelství PČR Karlovarského kraje, neboť nespatořoval v jednání obžalovaného trestný čin a došel k závěru, že by jednání mohlo být posuzováno jako kárný delikt. Podle názoru tohoto senátu však bylo napadené usnesení předčasné, proto bylo předmětné usnesení o postoupení zrušeno a věc vrácena okresnímu soudu s tím, že tomu bylo uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Krajský soud tehdy vyslovil názor, že soud prvního stupně nevyčerpal všechny možnosti k doplnění dokazování za situace, kdy podle jeho názoru státní zástupce v podstatě neunesl svoji povinnost prokázat vinu podle § 2 odst. 5 trestního řádu. Akcentoval, že soud z úřední povinnosti podle § 2 odst. 5 trestního řádu musí provádět další důkazy a případné rozhodnutí o tom, zda je namístě zproštění, rozhodnutí o vině či postup podle § 222 odst. 2 trestního řádu musí být až závěrem úplně provedeného dokazování, k čemuž ve zmíněné věci nedošlo. Zdejší soud přitom souhlasil s tím, že k tíži obžalovaného nelze vykládat skutečnost, že pro případné projednání přestupku použil namísto řádně příbraného tlumočníka jinou osobu znalou vietnamského jazyka a schopnou přeložit komunikaci z vietnamštiny do češtiny a naopak. Poukázal však na to, že obžalovaný de facto popíral, že by s někým telefonoval nebo že by na základě telefonátu či sdělení přestupce vyčkávali na příjezd někoho dalšího (č. l. 248). Navíc stížnostní soud poukázal na to, že v rámci svého výslechu si obžalovaný v některých určitých momentech odporoval, a vytkl okresnímu soudu, že ten ani důsledně neodstraňoval rozpory ve výpovědi svědka S. N. V., a to přesto, že mu to bylo uloženo v rámci předchozího rozhodnutí zdejšího soudu, jenž přezkoumával uložení pořádkové pokuty svědkovi v souvislosti s jeho původním odepřením výpovědi, aniž by se soudem komunikoval o tom, zda má nějaký zákonný důvod k této nespolutupci (č. l. 302). Krajský soud již ve svém zrušovacím usnesení poukázal na to, že svědek V. uváděl skutečnosti, které odporovaly i dalším provedeným důkazům, jako výpovědi svědkyně W. (původně N.) a okresní soud naprosto nevyhodnotil tu skutečnost, že ve spisovém materiálu je zvukový záznam uložený na CD, jehož vyhodnocení je založeno na č. l. 160 – 161, z něhož bylo zřejmé, že na počátku telefonického hovoru se bavil Vietnamec se svědkem N. G. P. a následně předal telefon policistovi, který ho zastavil. Pokud obžalovaný popíral, že by byl mluvčím v tomto hovoru a stejně tak i svědek S. N. V. v druhé výpovědi před soudem zpochybňoval zmíněnou nahrávku s tím, že s nikým netelefonoval, bylo nutno to dávat do protikladu s výpovědí svědka P., který potvrdil, že mluvil s policistou. Zdejší soud tedy uložil doplnit důkazní řízení ztotožněním hlasu jednotlivých mluvčích znaleckými posudky z oboru fonetiky, jednak s využitím subjektivní metody soudní znalkyně PhDr. Svobodové, jednak počítačovou metodou Kriminalistického ústavu v Praze, případně znalce Ing. Švendy. Zdejší soud připustil, že ztotožnění svědka P. by samo o sobě bylo nadbytečné, avšak s ohledem na skutečnost, že tento svědek popisoval jinak průběh telefonického hovoru, a zdejší soud považoval za nutné ztotožnit mluvčí – údajně vietnamského řidiče a obžalovaného, měla za to, že je potřebné provést i ztotožnění osoby svědka P. Všichni tři by následně měli být vyslýcháni ke skutečnostem prokázaným z předmětného telefonického hovoru a reagovat na závěry znaleckých posudků. V té souvislosti rovněž zdejší soud uložil, aby se nejprve okresní soud vypořádal s tím, zda se jednalo o zákonným způsobem provedený odposlech. Výslovně uložil, aby okresní soud v případě, že se potvrdí, že mluvčím byl právě svědek S. N. V., tohoto svědka podrobně vyslechnut po opětovném poučení o trestním postihu křivé výpovědi a soud aby se vypořádal s tím, o jakou částku se vlastně jednalo a jakým způsobem bylo jednání policejní hlídky s tímto řidičem ukončeno. Již v té souvislosti s ohledem na vyhodnocení zvukového záznamu zdejší soud poukázal na to, že je třeba opatřit zprávu procesně použitelnou, jakým způsobem lze vyřešit to, že

řidič nepředložil zelenou kartu nebo dokonce neměl platné zákonné pojištění. Zdůraznil, že pokud se potvrdí, že takový přestupek nebylo možno řešit pokutou v blokovém řízení, byly by zpochybněny dosavadní závěry okresního soudu, že by se mělo jednat případně – pokud vůbec – o disciplinární delikt. S ohledem na důkazní situaci zdejší soud uložil také to, aby se nalézací soud vypořádal s tím, jaké zákonné předpisy, podzákonné normy a případně závazné pokyny měl obžalovaný svým jednáním porušit a měl se zabývat také tím, zda závažnost případného jednání nezvyšuje i osoba samotného obžalovaného, z jehož služebního hodnocení vzal za prokázané, že ten byl opakovaně potrestán za porušení povinností ve službě. Přitom uložil, aby si okresní soud vyžádal rozhodnutí o uložení kázeňských trestů a zjistil, v čem porušení těchto povinností spočívalo a aby také prověřil aktuální stav souběžně vedeného trestního stíhání proti obžalovanému. Uložil okresnímu soudu, aby zjistil, zda byli oba příslušníci [REDAKCE] Policie ČR [REDAKCE], obžalovaný i svědek Č[REDAKCE], před nástupem do služby instruováni (č. l. 210 – 212), a uložil soudu, aby si opatřil služební charakteristiku a záznam o kázeňských trestech také svědka Č[REDAKCE], jehož výpověď před soudem působila výrazně nevěrohodně. V té souvislosti vytkl nalézacímu soudu, že ten se zmíněného svědka dotazoval na průběh jeho výslechu jako podezřelého, a to za situace, kdy zmíněný protokol o jeho výslechu nebyl procesně použitelným v této věci. Takto postupovat ve vztahu k předchozí výpovědi v jiném procesním postavení postupovat nelze.

9. Kromě toho, že dokazování nebylo provedeno úplně a okresní soud se nevypořádal zcela s předmětem trestního řízení, zdejší soud vytkl napadenému usnesení, že bylo do značné míry nepřezkoumatelné, kdy nemohl okresní soud na jedné straně argumentovat důkazní nouzí a na druhé straně bez doplnění dokazování dojít k nepodloženému závěru, že nebylo prokázáno přidání finanční částky. Uložil také, aby soud reagoval na to, zda trvalo pojištění vozidla svědka V[REDAKCE] a aby se soud vypořádal také s tím, zda jeho předběžný závěr, že všechny zjištěné přestupky mohly být vyřízeny pouhou domluvou, měl oporu v provedených důkazech.
10. Další výhrady měl zdejší soud i ke způsobu hodnocení dokazování s tím, že okresní soud nemohl pominout, že ze záznamů telefonických hovorů se v době vydání předchozího rozhodnutí krajského soudu jeví, že jednání obžalovaného neskončilo domluvou, ale také uložil okresnímu soudu, aby reagoval na důvodné námitky státního zástupce jako stěžovatele i v případě, že by se nepodařilo jednoznačně prokázat převzetí finanční částky poskytnuté svědkem S[REDAKCE] N[REDAKCE] V[REDAKCE] obžalovanému, což by se mohlo promítnout do změny právní kvalifikace namísto § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku případnou aplikací ustanovení § 331 odst. 2 trestního zákoníku.
11. Pokud jde o řízení předcházející vyhlášení právě přezkoumávaného rozsudku, je nutno uvést následující. Procesní postup okresního soudu byl zatížen podstatnou vadou řízení podle **§ 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu**. Nalézací soud totiž o jednom skutku kvalifikovaném jako souběh dvou trestných činů rozhodl v jediném rozsudku dvojím způsobem. Jednak obžalovaného shledal vinným, další právní kvalifikace ho zprostil. Taková možnost by existovala výhradně tehdy, pokud by okresní soud vysvětlil a řádně odůvodnil, že se nemělo jednat o souběh dvou trestných činů jedním skutkem, ale že to jednání případně mělo více fází, které by bylo možno posuzovat jako postupné samostatné skutky na sebe navazující. Nic takového však nevyplývá ani z výroků, ani z argumentace napadeného rozsudku, především ani z obsahu provedených a vyhodnocených důkazů. Za té situace státní zástupce správně napadl zprošťující výrok, protože o jednom skutku lze rozhodnout pouze buď výrokem o vině nebo zprošťujícím výrokem, nikoliv dvěma protichůdnými výroky. Na tom nic nemění skutečnost, že zdejší soud následně došel k závěru, že namísto je zprostit obžalovaného celého jednání, ostatně souvisí to také s tím, že okresní soud vadně na jedné straně uvádí, že ke skutku došlo, avšak zprošťující výrok napadá s tím, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán (!). Takový závěr odporuje nejen procesnímu postupu, ale i formální logice.
12. Pokud došlo ke kontrole předmětného vozidla ze strany obžalovaného na místě a v čase tak, jak

byl skutek specifikován v obžalobě a prokázán důkazy provedenými a vyhodnocenými v nalézacím řízení, je nutno uzavřít, že skutek se stal. V té souvislosti je třeba poukázat na zásadu totožnosti skutku, která je zachována buď prokázaným jednáním nebo následkem (§ 220 odst. 1 trestního řádu).

13. Okresní soud splnil závazné pokyny zdejšího soudu, doplnil dokazování, důkazy provedl zákonným způsobem a opatřil si tak dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci samé bez důvodných pochybností podle § 2 odst. 5 trestního řádu. Nedošel však ke správným skutkovým závěrům. Zdejší soud sice v odvolacím řízení prováděl výhradně listiny vztahující se k osobě obžalovaného a také služební hodnocení na svědka Č[...], a to k posouzení jeho případné věrohodnosti, ve vztahu k výroku o vině žádné důkazy neprováděl. Za té situace by mělo platit, že podle § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu je vázán hodnocením důkazů provedených soudem nalézacím. Zmíněné ustanovení však umožňuje, aby se odvolací soud odchýlil od těchto závěrů v případě, že shledá, že **závěry napadeného rozhodnutí byly učiněny v rozporu s principy formální logiky**, v daném případě to platí především ve vztahu k tomu, jakým způsobem postupoval okresní soud při posuzování toho, jak – jakou sankcí - mohly být vyřízeny přestupky, z nichž byl podezřelý svědek S[...], N[...], V[...]. Krajský soud navíc zjistil, že okresní soud nesprávně hodnotil průběh dokumentovaného telefonického rozhovoru mezi obžalovaným a svědkem P[...], pokud došel k závěru, že zveličoval závažnost shledávaných přestupků a sankce za ně hrozící, případně podle okresního soudu měl postupovat tak, že sděloval nepravdivé informace ke svému služebnímu zařazení, místu provedené kontroly, případnému zajištění vozidla a jeho odtáhnutí a „vypsání kauce“. V té souvislosti je nutno zdůraznit, že státní zástupce nenapadal popis skutku uvedeného v odsuzujícím výroku a zdejší soud na podkladě odvolání přezkoumává výroky meritorního rozhodnutí, a to výlučně ve vztahu k popisu skutku tam uvedenému. **Ze záznamu telekomunikačního provozu však nevyplývají závěry, k nimž okresní soud nesprávně došel.** V tomto směru byl rozsudek nesprávný, popis skutku neodpovídal plně důkazní situaci a okresní soud navíc nesprávně aplikoval hmotněprávní ustanovení trestního zákoníku (§ 258 odst.1 písm.d) tr.řádu) ve vztahu k tomu, jaké jsou zákonné znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. K závěrům soudu o zproštění pro zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku se zdejší soud vyjádří až posléze. Tam bude navíc argumentovat i neodstraněnou důkazní nouzí. Ostatně na ni lze poukázat i ve vztahu k přezkoumávanému výroku o vině.
14. Především je třeba zdůraznit, že při vlastní silniční kontrole byli přítomni obžalovaný a svědek Č[...], jako policisté ve službě a opakovaně zmiňovaný řidič a majitel kontrolovaného vozidla S[...], N[...], V[...], jako svědek. Obžalovaný svoji vinu popírá, na předmětnou kontrolu si nepamatoval, vylučuje přijetí nějakého úplatku a ve vztahu k tomu, že zdejší soud poukazoval ve svém zrušovacím usnesení, že popíral, že by s někým telefonoval, ale trvá na tom, že si na takovou skutečnost nepamatoval, **musí zdejší soud připustit, že z jeho strany se nejednalo o zcela přesné vyjádření ve vztahu ke způsobu uplatňování obhajoby při výslechu obviněného dne 12. 11. 2014**, kdy uvedl, že na konkrétní telefonát si nepamatuje, nevybavuje si ho, obecně připustil, že takové telefonáty s další osobou v případě, že jde o jazykový problém, se stávají. Zdejší soud poukazoval na to, že obžalovaný si poněkud odporoval v rámci svého výslechu před soudem (č. l. 248 – 250), je však skutečností, že popíral výhradně to, že by se dopustil jednání tak, jak bylo popsáno v obžalobě. Vyjadřoval se také opakovaně k tomu, že žádný úplatek nepřijal, z dalšího průběhu obhajoby lze uzavřít, že trvá na tom, že ani žádný úplatek nepožadoval. Pokud jde o svědka Č[...], ten si v hlavním líčení na nic nepamatoval, pokud okresní soud reagoval s podivením na to, že při předchozích výsleších, ať již v procesně nepoužitelném vysvětlení či výslechu podezřelého určité jednání podrobně popisoval, je nutno konstatovat, že zdejší soud chápe důvody, pro které takovou poznámku okresní soud učinil, nicméně předchozí vysvětlení a výpovědi nejsou před soudy v této věci procesně použitelné, tudíž je nutno k nim přistupovat, jakoby neexistovaly. Samostatnou kapitolou zůstává hodnocení opakovaných výpovědí svědka S[...]

N■■■■ V■■■. Je třeba zdůraznit, že svědek je obecně nevěrohodným i s ohledem na své odsouzení pro drogový delikt a s ohledem na naprosto účelové změny výpovědí a odmítání závěrů znaleckých posudků, především znaleckého posudku PhDr. Svobodové, v němž byl zcela ztotožněn jako mluvčí zadokumentovaných odposlechnů, je třeba zdůraznit, že zmíněný svědek je **zcela specificky nevěrohodný**. Z tohoto úhlu pohledu nelze vycházet ze skutečností, jež rozporuplně popisoval, ani z toho, co uváděl při dalším telefonickém rozhovoru další neustanovené osobě vietnamské národnosti, jak namítá státní zástupce. Jen za zmínku stojí to, že okresní soud se vypořádal s tím, proč byly odposlechy použitelné v tomto řízení, ač byly pořízeny v jiné věci, při splnění požadovaných zákonných kritérií. S tím se okresní soud dostatečně vypořádal.

15. Co se týče svědka S■■ N■■■■ V■■■, ten v procesně použitelné výpovědi v přípravném řízení za přítomnosti obhájce obžalovaného uváděl, že se mělo jednat o to, že mu skončilo povinné pojištění (**což bylo zprávou jeho pojišťovny následně vyvráceno**) a že asi šlo i o stěrače, dobře jim však nerozuměl. Uváděl, že v peněžence měl 100 Kč, nepamatoval si, zda v době, kdy ukazoval obsah peněženky, ho sledovali oba policisté, ani to, zda jim peníze dal. Trval na tom, že policisté ho nechali odjet a stovku mu hodili do auta. Nejprve uvedl, že telefonoval známým, aby sehnal peníze na pokutu, následně však v průběhu téže výpovědi uváděl, že si nepamatuje průběh telefonního hovoru. Odmítal vypovídat k tomu, pro co je trestně stíhán a stejně tak měl problém vypovídat k tomu, s kým telefonoval a kategoricky trval na tom, že nikdo neměl přijet a na místo také nepřijel. Před soudem vypovídal opakovaně, poprvé výpověď odepřel, avšak po zákonném poučení za přítomnosti tlumočníka nevysvětlil, zda má k takovému postupu zákonný důvod, proto mu okresní soud správně uložil pořádkovou pokutu. Následně vypověděl, že z gest policistů pochopil, že má zaplatit 500 Kč jako pokutu, trval na tom, že **měl u sebe pouze cca 200 Kč a takový obnos policistům předal, ti však peníze odložili na sedačku spolujezdce, vrátili mu i doklady a ukázali mu, aby jel**. V další výpovědi tuto výpověď v podstatě zopakoval, a to opětovně za situace, kdy odmítal vypovídat po zákonném poučení, trval na tom, že si nic nepamatuje, následně připustil, že mělo jít o to, že neměl zaplacené pojištění (č. l. 338), neřikalo mu nic jméno S■■■, což měl být svědek, kterému podle své původně použitelné procesní výpovědi rovněž telefonoval, ani jméno N■■■ G■■■ P■■■, kterému prokazatelně telefonoval, ani svědkyně P■■■ N■■■■, kterou požádal svědek P■■■, aby obžalovanému dovezla peníze. Dokonce začal tvrdit, že při dopravní nehodě s nikým netelefonoval, po nikom žádné peníze nechtěl (!). K dotazu státní zástupkyně tvrdil, že se mělo jednat o pokutu 800 Kč za povinné ručení. Po připomenutí původní výpovědi, kdy uváděl, že telefonoval známým, od kterých chtěl peníze na pokutu, uváděl, že **pokutu nedostal, nepotřeboval tedy žádné peníze** a trval na tom, že nikomu netelefonoval, takže soud nemůže mít zvukový záznam. Po přehrání zvukového záznamu (č. l. 163) uváděl, že to není jeho rozhovor a nemluvil to on. Na této verzi setrval i za situace, kdy byl jako jediný ztotožněn jako mluvčí předmětných telefonických hovorů (č. l. 520 – 523), přičemž soud na podkladě pokynu zrušovacího usnesení odstraňoval rozpory mezi jednotlivými procesně použitelnými výpověďmi zmíněného svědka. Uváděl, že na vozidle mu něco chybělo, už si nepamatoval co, neměl u sebe peníze, **chtěli po něm pokutu ve výši 2 000 Kč, neví za co**. Předložil pouze stokorunovou bankovku a nějaké drobné, dohromady to nemohlo být ani 200 Kč, policisté mu říkali, že to je nedostačující a chtěli ho odvézt na stanici, on jim zopakoval, že mu nezbyly po natankování skoro žádné peníze, **policisté potom odmávli, aby jel a on zjistil, že peníze mu zůstaly v peněžence, že vlastně ani pokutu nedostal**. K dotazu soudu si vzpomněl na rozbitý zadní stěrač. Přestože sám uváděl, že policistům nerozuměl, nezkoušel sehnat nikoho, kdo by mu přeložil, co po něm policie chce. V rozporu se svou výpovědí o chvíli později k dotazu uváděl, že **policistům peníze předal, nevšiml si, jak k tomu došlo, protože měl skloněnou hlavu, ale policista zřejmě hodil peníze zpět na sedadlo spolujezdce, hovořil pouze o jedné bankovce 100 Kč, nic o nějakých drobných mincích**. Trval na tom, že nikoho v rámci kontroly nekontaktoval, aby mu přivezl peníze, je si jistý, že nikomu netelefonoval, po seznámení se závěry znaleckého posudku trval na tom, že mluvčím není on, kategoricky vyloučil, že by někomu telefonoval, nezná žádnou z osob, které

byly ze záznamu slyšet, trval na tom, že nejde o jeho hlas a s nikým nemluvil. Po připomenutí, že v původní výpovědi jednoznačně připouštěl, že s někým telefonoval a teď to kategoricky vyloučil, nevzpomínal si na to, ale při otázce, zda si nevzpomíná nebo kategoricky vylučuje, že by někomu telefonoval, trval na tom, že skutečně nikomu netelefonoval, **pokud by policisté po něm chtěli úplatek nebo si vzali nějaké peníze, ta by to před soudem řekl, žádné peníze mu nevzali, žádnou pokutu mu nedali, proto nemůže lhát a křivě někoho obvinít** (č. l. 523). Změny výpovědi tohoto svědka jsou naprosto iracionální. Lze se zamýšlet, zda se někoho bál, a proto odmítal potvrdit, že někomu telefonoval (tím soud nemá namysli strach z obžalovaného či policistů), či jaké byly důvody k jeho tvrzení. Obžaloba se především opírala o výslech tohoto svědka, který – jak již bylo opakovaně uvedeno – je zcela nevěrohodným, protože odmítá i ty skutečnosti, které byly prokázány jinými důkazy. Státní zástupce důvodně vycházel z obsahu telefonních rozhovorů, k nimž byly opatřeny odposlechy, zdejší soud k tomu připomíná, že i okresní soud vycházel ze ztotožnění obžalovaného jako mluvčího a tedy i z obsahu předmětných rozhovorů. Nutno připomenout, že svědek P. uvedl, že poškozený mu telefonoval, potřeboval na zaplacení pokuty asi 5 000 Kč, svědek kvůli tomu kontaktoval svoji partnerku, která takový kontakt potvrdila, ale z důvodu nedostatku peněz nikam nejela. Tento svědek sám hovořil o telefonním rozhovoru a nespороval ani jeho zvukový záznam ani to, že jednal s policistou, jímž byl podle zmíněného znaleckého posudku pravděpodobně obžalovaný, který to ostatně sám připouští. Proto zdejší soud došel k závěru, že nelze vycházet z obsahu výpovědi svědka V., nýbrž z výpovědi svědka P. a zvukového záznamu komunikace mezi ním, údajně poškozeným a policistou. V té souvislosti je nutno se zabývat i jazykovou vybaveností svědka P., kdy vyplynulo, že nerozuměl policistovi zcela, respektive rozuměl, ale aktivně nebyl schopen komunikovat česky na potřebné úrovni a **dožadoval se uložení minimální pokuty**, navíc okresní soud sám učinil tu zkušenost, že v době, kdy se pokusil o výslech zmíněného svědka před soudem, ten bez přítomnosti tlumočníka prokazoval výrazné neznalosti českého jazyka, proto byl jeho výslech opakován za přítomnosti tlumočníka, naproti tomu je třeba poukázat na to, že obsahově se obě výpovědi před soudem nelišily, proto lze uzavřít, že svědek P. spíše česky rozumí, problémy má s aktivní znalostí češtiny. Z těchto důkazů je zřejmé, jakým způsobem vystupoval obžalovaný při komunikaci se svědkem P.. Lze uzavřít, že obžalovaný uváděl jako přestupky, že poškozený má utržený zadní stěrač, nemá platné pojištění vozidla, což bylo kontrolováno i prostřednictvím počítačové evidence, proto se musí sepsat oznámení a odtáhnout vozidlo. Dále na upozornění druhého policisty uváděl, že nebyla vypsána dálniční známka. Uváděl hrozící sankce, utržený zadní stěrač označil jako závažný technický stav. S ohledem na větší množství přestupků informoval svědka P., že je třeba poškozeného vzít s sebou, že to na místě nelze řešit, vozidlo že bude odtáhnuto a je třeba od poškozeného vybrat kauci. Označil se jako policista Dopravní policie Sokolov a uváděl, že místo kontroly se nachází někde na půlce cesty mezi Sokolovem a Chebem.

16. K tomu je třeba uvést, a v tomto směru krajský soud reaguje na popis skutku, že **samotnou skutečnost, že obžalovaný se označil za příslušníka dopravní policie a hovořil obecně o místě kontroly, nelze považovat za uvedení nesprávných údajů**, lze chápat obhajobu obžalovaného, že pro zjednodušení uváděl, že je dopravním policistou a že bližší údaje o tom, kde probíhá kontrola, by uvedl na dotaz. Tyto skutečnosti skutečně nelze bez dalšího považovat za nepravdivé skutečnosti takové povahy, že by jimi uváděl obžalovaný někoho v omyl nebo že by se jednalo o zakrytí vlastní totožnosti a místa kontroly. V tomto směru se zdejší soud ztotožňuje s obhajobou. To platí tím spíše ve vztahu k tomu, jakým způsobem svědek P. ovládá český jazyk a jak reagoval policistovi na jeho informace.
17. Pokud jde o závady, tedy přestupky, na které obžalovaný upozorňoval v telefonním rozhovoru tak, aby to svědek P. mohl přetlumočit řidiči kontrolovaného vozidla, ve vztahu k přestupkům uváděným ve výroku o vině napadeného rozsudku, **pokud jde o utržený zadní stěrač, platí, že obžalovaný podával pravdivou informaci, stejně jako správnou informaci o způsobu řešení a hrozící sankci u nevyplněného kuponu prokazujícího úhradu časového poplatku,**

tedy dálniční známky. V tomto směru lze odkázat přímo na příslušná zákonná ustanovení, jakož i na odborné vyjádření Ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia založeného na č. l. 379 – 382 snad jen s tím rozdílem, že zjištění poškozeného stěrače zadního skla je **lehkou závadou, neuvedení registrační značky na kuponu dálniční známky je rovněž přestupkem, který lze případně vyřešit na místě samém domluvou nebo v blokovém řízení.** Zdejší soud po prostudování zákonných předpisů i již zmiňovaného odborného vyjádření neshledal, že v tomto směru by došlo ze strany obžalovaného – s výjimkou tvrzení, že poškození stěrače zadního okna je závažnou technickou závadou - ke zveličování toho, jaké jsou možnosti dalšího postupu a hrozících sankcí. V té souvislosti je nutno uzavřít, že **obžalovaný nevyhrožoval ničím, co by nemohla udělat dopravní policie a ani to, že by případně mohla být požadována od kontrolovaného řidiče kauce v rozmezí od 5 000 do 50 000 Kč podle § 125a zákona č. 361/2000 Sb. v platném znění, nebylo nepravdou.** Řidič byl Vietnamcem, který nerozumí česky, policie o něm neměla bližší informace, a proto nebyla zcela vyvrácena obava, že by se mohl vyhýbat případnému správnímu řízení, které by nehrozilo za zmiňované jednodušší přestupky, ale které by nutně bylo namístě za situace, kdy podle obžalovaného bylo podezření, že došlo k porušení povinnosti mít platné pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle § 3 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, respektive porušení § 17 odst. 1 zmíněného zákona. K tomu nutno uvést, že v případě zjištění takového přestupku policista má podle § 58 odst. 1 zákona o přestupcích (v době páchání zákona č. 200/1990 Sb. v tehdy platném znění) věc oznámit věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Podle předmětného zákona správně č. 168/1999 Sb., nikoliv 1998, jak uváděl ve výroku o vině okresní soud, konkrétně § 3 odst. 2 byl každý vlastník tuzemského vozidla nebo řidič cizozemského vozidla povinen uzavřít pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti, pokud zmíněný zákon nestanovil jinak. Svědek S N V přitom nebyl pouze řidičem, ale i majitelem, což si ověřoval i zdejší soud. Podle § 17 odst. 1 téhož zákona měl řidič vozidla při provozu vozidla na pozemní komunikaci povinnost mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie ČR (nadále jen P ČR). To neplatilo jen pro řidiče cizozemského vozidla, jehož pojištění odpovědnosti bylo zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu. Podle odstavce 2 zmíněného ustanovení takovou kontrolu provádí Policie ČR. Podle odstavce 4 tuto kontrolu P ČR prováděla i namátkovou kontrolou pojištění odpovědnosti. Za situace, že kontrola nebyla zaměřena výlučně jen na kontrolu pojištění odpovědnosti předmětného vozidla, což v daném případě skutečně nebylo. Podle § 16 téhož zákona ve znění účinném v údajné době silniční kontroly se fyzická osoba dopustila přestupku tím, že provozovala nebo ponechala na pozemní komunikaci vozidlo bez pojištění odpovědnosti, řidič vozidla navíc tehdy, pokud v rozporu s § 17 odst. 1 zmíněného zákona nepředložil zelenou kartu. Podle odstavce 2 téhož ustanovení při provozu vozidla bez pojištění odpovědnosti hrozila pokuta od 5 000 Kč do 40 000 Kč, při nepředložení zelené karty pokuta do 1 500 Kč, v příkazním řízení bylo možno v případě, že nebylo uzavřeno pojištění, uložit pokutu až 5 000 Kč. Podle § 58 odst. 1 tehdy účinného zákona o přestupcích orgány policie oznamují příslušným správním orgánům přestupky, o nichž se dozví, nejsou-li samy příslušné k jejich projednání. V oznámení měly uvést zejména, který přestupek je ve skutku spatřován, důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou. Přitom podle odstavce 2 písm. d) téhož ustanovení pokud orgán policie oznámil příslušnému správnímu orgánu přestupek proti shora uvedenému ustanovení ve vztahu k vlastníkovu, tedy nikoliv pouze pro nepředložení zelené karty, ale pro podezření, že vozidlo není pojištěno, nebyl příslušný policista sám rozhodnout, ale měl rozhodovat příslušný (tedy věcně i místně) správní orgán. Takový postup byl namístě i za situace, že by řidič motorového vozidla při silniční kontrole předložil prošlou zelenou kartu a následně nepředložil aktuální zelenou kartu.

18. V takovém případě by skutečně policejní orgán nemohl rozhodnout na místě samém napomenutím nebo uložením blokové pokuty, protože i při oznámení příslušnému správnímu orgánu měl orgán policie provést nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků, a nemohl se s obžalovaným domluvit, přicházelo by

do úvahy i jeho předvedení na obvodní oddělení a rovněž to, že zákon připouští policistovi, aby použil institutu odtahování vozidla, pokud jsou pro to splněny zákonné podmínky. Silniční zákon i v předmětné době znal institut odstavení vozidla a zabránění v jízdě použitím technického prostředku nebo odtahování vozidla. Poškozený stěrač zadního skla není závažnou technickou závadou, která by si takový institut podle § 118a odst. 1 silničního zákona odůvodňovala, avšak **pokud nebyl vypsán kupón na dálnici**, v dnešní době je R6 označená jako D6, **nemohlo by vozidlo pokračovat v jízdě**. Hlavním problémem podle obsahu telefonního rozhovoru bylo však to, že podle provedené kontroly tak, jak byla prezentována svědku P■■■■, byl provoz vozidla bez platného pojištění odpovědnosti za škodu.

19. Jestliže řidič pokračoval v jízdě s tím, že policie nepřijala žádné opatření, nebylo prokázáno, že by byl požadován úplatek nebo byl nabídnut, ani že by částka 200 Kč byla akceptována, v tomto směru je nutno přihlídnout k obhajobě obžalovaného, že **není vyloučeno, že při následném průběhu kontroly byla předložena zelená karta**. Na to se sice nikdo svědka V■■■ nezeptal, avšak za situace, kdy ten je zcela nevěrohodný a iracionálně mění podstatné skutečnosti, nemá smysl se ho na to již více dotazovat. Nebyla vyvrácena ani obhajoba obžalovaného, který ve svém konečném návrhu poukázal na to, že podle dřívější praxe se pojistka ověřovala pouze orientačně, kdy on sám se nepřipojil k počítači, ale zavolal na operační středisko a to zmíněnou skutečnost prověřovalo. **Jakkoliv stále existuje vyšší míra podezření, že tomu tak nebylo, čemuž naznačuje i způsob komunikace obžalovaného v telefonickém rozhovoru, nelze takovou možnost zcela vyloučit**. V tomto směru je tedy nutno vycházet z toho, že důvodné skutkové pochybnosti musí soud vždy řešit v souladu s principem *in dubio pro reo* a hodnotit je ve prospěch obžalovaného. Takže lze uzavřít, že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného a jako jedna z možností skutečně existuje to, že mohl dostat od operačního střediska nesprávné informace nebo že takové informace měl v době, kdy komunikoval se svědkem P■■■■ a následně mu zelená karta byla předložena, protože, jak již bylo uvedeno, nelze vycházet z výpovědi svědka V■■■ ani z toho, jakým způsobem reprodukoval situaci dalším osobám při telefonických rozhovorech. Ostatně je třeba v té souvislosti poukázat na to, že i samotná skutečnost, že nebyl vypsán dálniční kupón a nebyla v něm uvedena registrační značka vozidla kontrolovaného řidiče, byla zjištěna až v průběhu jeho telefonního rozhovoru se svědkem P■■■■, což je ze zvukového záznamu jednoznačně prokázáno. Za té situace nelze vyloučit ani to, že v průběhu další kontroly bylo podezření ze spáchání tohoto přestupku vyvráceno. Takové hodnocení důkazní situace umožňuje závěr o tom, že věc byla ve vztahu k utrženému zadnímu stěrač i nevyplněnému dálničnímu kupónu projednáno na místě pouze domluvou, o čemž se žádný úřední záznam v té době nečinil. Napomenutí by postačovalo a vozidlo by tak mohlo pokračovat v jízdě. Navíc z hlediska pochybností je nutno poukázat i na rozdílné částky, o kterých vypovídal svědek V■■■, a také na to, že podle jedné z verzí měli policisté převzít částku 200 Kč cca, avšak s tím, že pouze jedna stokoruna a zbytek byl v mincích. V takovém případě si nelze jednoznačně představit situaci, kdy by policisté peníze hodili či položili svědkovi zpět do auta, mince by totiž museli vyspat (pokud se nikdo nezajímal o to, v jakých mincích bylo dalších cca 100 Kč, nutno ve prospěch obžalovaného uvažovat o větším počtu mincí s menší nominální hodnotou; svědkovi V■■■ nelze uvěřit, obžalovaný si nepamatuje, podobně svědek Č■■■).
20. Pokud jde o **kauci**, je třeba nad rámec výše uvedeného zdůraznit, že pozdější zjištění o zapojení kontrolovaného řidiče do drogové scény by závěr o případné kauci zcela odůvodňovalo. Ostatně i jeho způsob komunikace v procesním postavení svědka naznačuje, že i důvodná obava z toho, že by se vyhýbal komunikaci se správním orgánem, měla reálný základ. Pokud jde o hodnocení důkazní situace, je třeba zdůraznit, že obžalovaný se hájí konzistentně, byť tu obhajobu poněkud přizpůsoboval již předkládaným důkazům, zatímco svědek V■■■ se přinejmenším jednou ne-li vícekrát dopustil formálně krivé výpovědi. Zdejší soud nepochybně, že měl právo odmítnout výpověď, nelze vyloučit, že i komunikace s dalšími osobami byla takového charakteru, že by se jimi prozradily i určité kontakty ve vztahu k § 283 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, za který byl svědek odsouzen, nicméně po opětovně zákonném poučení, nic podobného neuváděl. Navíc je

třeba zdůraznit, že právo odepřít výpověď tohoto svědka vyplývalo i z toho, že podle trestního zákoníku by i on sám mohl být případně trestně odpovědný za nabídku úplatku a nebylo zcela vyloučeno, že pokud vůbec se v průběhu kontroly jednalo o úplatku, mohl to být právě kontrolovaný řidič, kdo měl zájem na tom, aby věc byla vyřešena neformálně takovým způsobem. Proto ho okresní soud správně poučoval ve smyslu § 100 odst. 1, odst. 2 trestního řádu, podle názoru zdejšího soudu však měl podat širší poučení, aby bylo patrné, že i ve vztahu k projednávanému předmětu řízení měl svědek právo svědeckou výpověď z tohoto důvodu odmítnout. Pokud jde o svědka Č., výpověď obžalovaného s ní koresponduje, přesto si zdejší soud ponechává své pochybnosti o věrohodnosti zmíněného svědka, stejně jako soud první instance. Ostatně proto si i opatroval rozhodnutí o předchozích kázeňských přestupcích obžalovaného i druhého člena hlídky.

21. Proto lze tedy vycházet jen z obsahu nahrávek telefonických hovorů, především z toho, co uváděl obžalovaný svědku P. s žádostí o překlad požadavků obžalovaného jako kontrolu provádějícího policisty. Ze zmíněného odposlechu, výpovědi svědka P. i jeho tehdejší družky lze uzavřít, že předmětného dne a na uváděném místě kontrola proběhla, obžalovaný byl členem hlídky. Byly zjištěny závady, které byly tlumočeny, v té době ještě včetně toho, že jízda má probíhat bez zákonného pojištění vozidla. Pokud obžalovaný uváděl, že musí sepsat oznámení a vozidlo se odtáhne, protože nesmí jet po silnici nepojištěné, lze poukázat na shora rozvedené závěry zdejšího soudu. Jestliže obžalovaný reagoval na žádost svědka P., aby přestupci V. dal malou pokutu, nutno připomenout to, že obžalovaný uvedl, že se jedná o přestupek, který se oznamuje, a poukazoval na hrozící sankce.
22. Porovnáním předmětných zákonných ustanovení s tím, co uváděl obžalovaný o sankcích, došel zdejší soud k závěru, že obžalovaný nijak nezveličoval. K tomu, že komunikoval se svědkem P., jehož znalost češtiny je omezená a uváděl, že je členem dopravní policie, se zdejší soud již vyjadřoval a neshledává v tom záměr zatajit skutečné služební zařazení. Naproti tomu tvrzení, že utržený zadní stěrač je závažnou technickou vadou, skutečnosti neodpovídá, ale je nutno to hodnotit v kontextu s ostatními sankcemi a možnými zákonnými postupy. **Jediné, co by nasvědčovalo tomu, že případ měl být řešen nestandardně, vyplývá z komunikace svědka P. při překladu svědku V., kdy ho informoval, že policistovi řekl, aby mu dal pokutu za málo peněz a že by nemusel sepsat protokol, protože svědek P. následujícího dne zajistí pojištění vozidla.** K tomu mělo dojít za situace, kdy svědek V. uváděl, že má jen 200 nebo 300 Kč. To ostatně odpovídalo i určitým pasážím z výpovědi svědka V. Nelze pominout, že svědek P. uváděl, že I. je na cestě domů a než dojde k svědkovi V., potrvá to ještě 15 až 20 minut. Pokud obžalovaný následně komunikoval se svědkem P. tak, že zjistil navíc, že řidič nemá ani vypsanou dálniční známku a pojistka je neplatná, takže odveze řidiče na oddělení, seženou mu tlumočnicka a že se to nedá řešit na místě, ale že musí pro něj vypsát kauci, nutno přihlídnout i k dalšímu vyjádření obžalovaného v rámci telefonické komunikace, že odmítl uložit malou pokutu na místě s tím, že to ani na místě řešit nemohl. Navíc z následného hovoru svědka S. N. V. s další neustanovenou osobou vietnamské národnosti vyplývá, že kontrolovaný řidič si stěžoval na výši pokuty a dostal radu, ať si nechá vypsát složenku, oni s tím však podle řidiče nesouhlasili, dokonce chtěli odtáhnout auto. Nelze pominout, že v následném hovoru, jehož přepis je zachycen ve spise na č. l. 175 – 177, poškozený uvádí na rozdíl od toho, co tvrdil svědku P., že policie mu dala pokutu za skoro 10 000 Kč, že když jim řekl, že nemá peníze, přikázali mu otevřít peněženku, že tam měl 7 000 a sebrali všechno (č. l. 177). Jak již však zdejší soud opakovaně uvedl, nelze vycházet z toho, co uvádí nebo uvedl svědek S. N. V., neboť svědku P. uváděl jiné skutečnosti než další osobě vietnamské národnosti, jejíž totožnost nebyla zjištěna. Jediné, co by mohlo prokazovat snahu obžalovaného opatřit si jako úřední osoba – policista ve službě při provádění služebního zákroku, neoprávněný prospěch, je prokazováno jednak z toho, že hlídka se zajímala o to, kdy by mohla svědkyně přivést kontrolovanému řidiči peníze a jednak z toho, co uváděl zmíněný svědek V. nezjištěné osobě o 7 000 Kč. Jinak lze odmítnout, že by z odposlechu

telefonu, z toho, co uváděl sám obžalovaný, vyplývalo, že si kryje vlastní totožnost, neuvádí přesně místo silniční kontroly a že tak jedná v úmyslu si opatřit neoprávněný prospěch, podle obžaloby peníze. Navíc je třeba zdůraznit, že soud vychází z toho, co je uvedeno v obžalobě.

23. Obžalovanému se tam nedává za vinu, že by vzal od kontrolovaného řidiče 7 000 Kč a na oplátku neřešil absenci zákonného pojištění. Státní zástupce argumentuje tím, že se měl spokojit s finančním obnosem ve výši nejméně 200 Kč, ovšem sám svědek S. N. V. tuto skutečnost neguje s tím, že peníze policistům dal, a to stokorunovou bankovku a drobné mince v celkové hodnotě nejméně 100 Kč a oni mu to vrátili do vozidla. Je tedy evidentní, že ani státní zástupce nedává obžalovanému za vinu, že by se měl obohatit o vyšší částku, o které v některé ze svých výpovědí vypovídal svědek V. Pokud se tyto skutečnosti vezmou s tím, jaké sankce skutečně hrozily svědku S. N. V. za zjištěné závady a dále to, že obžalovaný uváděl o odvozu kontrolovaného řidiče na obvodní oddělení, zajištění vozidla a jeho odtahu a vypsání kauce, nejednalo se ani o nepravdivé skutečnosti ani o jejich zveličování. Logicky taková situace odpovídala zjištění, že řidič v té době neměl zákonné pojištění. Protože však s ohledem na situaci, kdy svědku V. nelze věřit, se obžalovaný hájí tím, že zelená karta vozidla se dodatečně našla a nebylo to v provedeném dokazování vyvráceno, **přetrvává i v tomto směru důkazní nouze.** Nebyly tak prokázány zákonné znaky obou trestných činů dávaných obžalovanému za vinu. Při důsledném respektování zásady, že důvodné skutkové pochybnosti se vykládají ve prospěch obžalovaného, se bez důvodných pochybností neprokázalo, že by obžalovaný žádal o úplatek, tím spíš, že by úplatek přijal, ani to, že by vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, a to jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch. Svědek Č. potvrzuje obhajobu obžalovaného, svědek V. natolik mění své výpovědi a odmítá i objektivně prokázané skutečnosti, že z jeho výpovědi nelze absolutně vycházet. Za té situace došel zdejší soud k závěru, že **přes přetrvávající míru podezření, která důvodně vedla k zahájení trestního stíhání, i podané obžalobě, neboť k radikálním změnám ve výpovědi svědka V. došlo až v řízení před soudem, nemůže soud rozhodnout o vině ani pro jeden z trestných činů dávaných obžalovanému za vinu bez důvodných pochybností ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu.**
24. Proto zdejší soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a ve věci sám podle § 259 odst. 3 trestního řádu rozhodl, jednak s ohledem na již vysvětlenou podstatnou procesní vadu, jednak proto, že okresní soud nesprávně subsumoval podle něj prokázané skutečnosti, které nebyly prokázány bez důvodných pochybností, pod znaky žalovaných trestných činů, přitom však porušil pravidlo o jednotě skutku z hlediska jednočinného souběhu trestných činů podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku v návaznosti na princip totožnosti skutku podle § 220 odst. 1 trestního řádu. Zdejší soud zvažoval, zda důvodem zrušení by nemělo být i nesprávné hodnocení důkazů podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu, došel však k závěru, že nesprávné hodnocení důkazů se promítlo především v tom, že k tíži obžalovaného subsumoval okresní soud pouze podezření namísto prokázané skutečnosti pod zákonné znaky uvedené ve zvláštní části trestního zákoníku v ustanoveních § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, v té souvislosti je nutno zdůraznit, že obecné zásady podle § 45 odst. 1 písm. a), b) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru nutno hodnotit v konkrétních souvislostech a jejich porušení prokázáno nebylo; co se týče žalovaného korupčního jednání, podle názoru zdejšího soudu nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že došlo ke spáchání zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, tedy přijetí úplatku úřední osobou a dokonce lze učinit závěr, že ani alternativní posouzení údajného korupčního jednání podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, čímž argumentuje státní zástupce v podaném odvolání, neobstojí, protože nebylo prokázáno ani to, že by obžalovaný požadoval úplatek, přestože zdejší soud si je vědom toho, že ze závěru komunikace mezi obžalovaným a svědkem P. se nabízí, že hlídka měla počkat na další osobu, která měla přivést na místo peníze. Obžalovaný však v té souvislosti stále hovořil o tom, že by mělo jít o pokutu, bylo to poněkud v rozporu s tím, že – jak správně uváděl, v případě jízdy vozidla bez zákonného pojištění by vozidlo muselo být odstaveno a policie by provedla šetření,

případně i výsledkem za přítomnosti tlumočníka na obvodním oddělení a následně by měla vyrozumět příslušný správní orgán. Jde toliko o indicii, která na důkazní nouzi nemůže nic podstatného změnit. Souvisí to právě s tím, že obhajoba obžalovaného nebyla plně vyvrácena a **spáchání takového jednání zůstávalo v rovině vyšší míry pravděpodobnosti, která však soudu nemůže postačovat k závěru o vině bez důvodných pochybností.**

25. Na rozdíl od obžaloby se okresní soud podrobněji nezabýval tím, jaké konkrétní sankce hrozily za každý z uváděných přestupků a jakým způsobem mohla policie postupovat. Pokud je prokázáno i podle názoru státního zástupce, že ze strany kontrolovaného řidiče se mělo jednat o částku 200 Kč, z toho z části v drobných, což odpovídá i tomu, co svědek V. ■■■■■ uváděl svědku P. ■■■■■, neboť k žádnému dodatečnému doručení peněz svědkyní P. ■■■■■ N. ■■■■■ – W. ■■■■■ nedošlo, nelze vyloučit, že pochybnosti o zákonném pojištění byly vyvráceny a že hlídka za situace, kdy svědek S. ■■■■■ V. ■■■■■ neměl žádnou finanční hotovost, vyřešila zbývající přestupky v souladu se zákonem napomenutím, o čemž se nemusel dělat žádný záznam. Pokud jde o skutečnost naznačovanou státním zástupcem jako odvolatelem, že obžalovaný požádal o úplatek, nutno opětovně poukázat na to, co bylo předmětem telefonního hovoru mezi obžalovaným a svědkem P. ■■■■■. Žádný požadavek na úplatek nebyl bezpečně prokázán. Proto zdejší soud došel k závěru, že skutek se stal, obžalovaný s kontrolovaným řidičem a následně svědkem P. ■■■■■ jednal, avšak nebylo prokázáno, že by takové jednání naplňovalo zákonné znaky nějakého trestného činu. Dokonce lze s ohledem na důkazní situaci uzavřít, že namísto není ani původně aplikované ustanovení o postoupení věci ke kázeňskému řízení, neboť hodnocení jednání obžalovaného v přetrvávající důkazní nouzi nelze posuzovat ani jako případný kázeňský přestupek. Proto soud aplikoval ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu a obžalovaného zprostil v celém rozsahu s tím, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 6. února 2018

JUDr. Pravoslav Polák, v. r.
předseda senátu

